

Ἡ Νέα Τέχνη ὑπὸ Δ. Γαλάνη

Η Δ Ε Κ Τ Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

(Διήγημα)

—ὦ, μὴ φεύγεις, Φοῖβε! Σὺ γνωρίζεις πόσον ὠραία διφρηλατῶ ἐγὼ στοὺς ἀγῶνας καὶ πόσες φορές δὲν εἶδα τὸ χαμόγελό σου γιὰ τὰς νίκες μου, πατέρα! Σὺ ποὺ προστατεύεις τὴ νιότη καὶ χαρίζεις ἄλλα τ' ἀγαθὰ, ἄφησέ με νὰ δηγήσω στὸν οὐρανὸ τὸ ἄρμα σου, υἱὸς ἐγὼ τότε τοῦ Φοῖβου ἀληθινός! Τί θράμβος ἀνίκητος στὰ μάτια τῶν συναγωνιστῶν μου κάτω στὴ γῆ! Σὺ ποὺ χρυσώνεις τὰ μαλλιά μου καὶ μου χαρίζεις τὴν εὐμορφιά καὶ τὴ χάρι, δι' ὄνομα τῆς πεντάμορφης μητέρας μου, δεῖξε τὴν ἀγάπη σου καὶ δῶσέ μου τὰ ἡνία τοῦ χρυσοῦ ἄρματος τῶν Οὐρανῶν! ὦ, μὴ φεύγεις, Φοῖβε!...

Ἄλλοίμονο! Ὁ Ἀπόλλων εἶχεν ἐρμισθῆ τὸν φοβερὸ ὄροκο τῆς Στυγῆς νὰ κάμῃ ὅποια χάρι ἤθελέ του ζητήσει τὸ γενναῖο καὶ φιλόδοξο παιδί τῆς ἀγάπης του. Καὶ ἀπλώνοντας τὰς ἀχιτίδας του σφίγγει ἀπαλὰ σὰν χρυσὴ σφενδὼν πολύτιμο χρυσόλιθο τὸν Φαέθοντα, καὶ βασιλεύει μαζὺ του πέρα στὰ κρυστάλλινα παλάτια τοῦ Ὠκεανοῦ.

✱

Μόλις φάνηκαν τὰ πρῶτα ρόδα τῆς Αὐγῆς καὶ ὁ Φαέθων μὲ σκιρτήματα χαρᾶς ἀρπάζει τὰ χρυσὰ ἡνία καὶ ὁδηγεῖ αὐτὸς σήμερα τὸ ἄρμα τοῦ ἡλίου, κυττάζοντας μὲ περηφάνια κάτω στὴ Γῆ. Στρέφουν τοῦ δίφρου οἱ τροχοὶ κι' ὁ διφρηλάτης μέσα στὴ μέθη τῆς μεγάλης του νί-

κης μαστιγώνει μὲ νεανικὴν ὄρμην τοὺς ἵππους ἀνυπόμονος. Ἀφημιχσμένοι παραστρατοῦν αὐτοὶ ἀκράτητοι καὶ παρασύρουν τὸν δυστυχεῖ νεανία. Φρίκη! Τρίζουν οἱ ἄρμοι τῶν Οὐρανῶν καὶ τινάζσεται ἡ ἄρμονία τοῦ Κόσμου. Τώρα ἀνάφτει κόκκινη ἡ Γῆ μὲ τὶς ἡλιακὰς φλόγες καὶ τώρα τρέμει μέσα στοὺς πάγους κάτασπρη. ὦ μεγάλε πατέρα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, σῶσε τὸν κόσμον σου!

Ἐντρομος ὁ Ζεὺς τινάσσει γοργὰ τὴ χιονάτη του κόμη, στηλόνει τὰς ἀστραπὲς τῶν ματιῶν του στὸν ἄγνωστον ἡνίοχον καὶ ὑψώνει τὸ χέρι σιυδαρό.

—Τὸ παιδί μου! Μή! τὸ παιδί μου!

Ἄλλοίμονο. Ἀνίκητη ἡ δύναμις τῆς θεϊκῆς ὀργῆς, κωφὴ στὸν μητρικὸ πόνο, κτυπᾷ μ' ἀστροπελέκι διπλὸ τὸ ξανθὸ παληκάρη! Μὲ ἀμίλητη τώρα φρίκη ἡ ἀγάπη τῆς μανούλας στροβιλίζει κι' αὐτὴ μαζὺ μὲ τὸ παιδί τῆς μέσα στοὺς αἰθέρας κεραυνόπληκτη. Νεκρὸ τὸ ξανθὸ παληκάρη μ' ἀσάλευτη ἐπάνω του τὴ μητρικὴ ματιὰ βυθίζεται μαζὺ τῆς κάτω στὰ μαῦρα κύματα τοῦ Ἡριδανοῦ... Ἐκεῖ τώρα νύχτα καὶ μέρα ἡ Κλυμένη μὲ τὰς ἀπαρηγόρητες ἀδελφοὺς τοῦ Φαέθοντα, θρηγεῖ καὶ λειώνει σιγά· σιγά σὲ δάκρυα πύρινα, ποὺ σβύνουν μέσα στὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ γίνονται ἤλεκτρα ξανθὰ καὶ ὠραῖα, ποὺ μέσα των κλείνουν μιὰν ἀμίλητη κατάρρα τῆς μητρικῆς δόδυνης!